

The Incorrigible Children of Ashton Place Book 2: The Hidden Gallery

Maryrose Wood

Copyright text © 2011 Maryrose Wood

Copyright ilustrații © 2011 Jon Klassen

Toate drepturile rezervate

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă, stocată într-un sistem de găsitare a datelor sau transmisă în nicio formă și prin niciun mijloc, electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare sau altfel, fără permisiunea deținătorului drepturilor de autor și a editurii.

Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Children's Books, o divizie a HarperCollins Publishers.



Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Incorrigibilii de la Ashton Place. Galeria secretă

Maryrose Wood

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactori: Delia Zahareanu

Copertă: Andreia Apostol

Tehnoredactură și prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WOOD, MARYROSE

Incorrigibilii de la Ashton Place / Maryrose Wood;

trad. din lb. engleză de Diana Dorobanțu. – București: Litera, 2020

2 vol.

ISBN 978-606-33-5289-8

Vol. 2.: *Galeria secretă*. – 2020. – ISBN 978-606-33-6318-4

1. Dorobanțu, Diana (trad.)

821.111

MARYROSE WOOD



GALERIA SECRETĂ

Ilustrații de JON KLASSEN

Traducere din limba engleză de Diana Dorobanțu

LITERA

București

2021

PRIMUL CAPITOL 7

Un acces de furie se lovește de un gest de curaj

AL DOILEA CAPITOL 21

Copiii dau lucrurile puțin cam departe

AL TREILEA CAPITOL 39

Incorrigibilii călătoresc cu o locomotivă cu aburi, iar urmările sunt fierbinți

AL PATRULEA CAPITOL 55

O bătrână bizară și un tânăr foarte amabil

AL CINCILEA CAPITOL 76

O plimbare plăcută se transformă într-un dezastru, numai din cauza unei pălării

AL ȘASELEA CAPITOL 99

Penelope găsește o nouă creatură de îmblânzit

AL ȘAPTELEA CAPITOL 114

Lady Constance trece printr-o serie de dezamăgiri poștale

AL OPTULEA CAPITOL 125

În sfârșit, Penelope se reîntâlnește cu domnișoara Charlotte Mortimer

AL NOUĂLEA CAPITOL 151

Copiii vizitează ultimul loc pe care ar trebui să-l vadă

AL ZECELEA CAPITOL 169

Penelope merge pe un velocipod imaginându-și că este un ponic

AL UNSPREZECELEA CAPITOL 189

Se leagă o prietenie în urma unei aventuri

AL DOISPREZECELEA CAPITOL 212

Penelope trebuie să recurgă la planul B

AL TREISPREZECELEA CAPITOL 242

Lady Constance are epifanie după epifanie

AL PAISPREZECELEA CAPITOL 266

Lordul Frederick se îmbolnăvește de un fel de răceală

AL CINCISPREZECELEA CAPITOL 290

Publicul o ia razna, la fel și actorii

AL ȘAISPREZECELEA CAPITOL 309

La mînu-zeu, se arată ceva ce fusese ascuns

AL ȘAPTESPREZECELEA ȘI ULTIMUL CAPITOL 335

O gafă teribilă duce la o retragere grăbită

EPILOG 360



PRIMUL CAPITOL

Un acces de furie se lovește de un gest de curaj

– DAR MUNCITORII *AU JURAT* că vor termina până acum reparațiile casei!

Nuanța rozalie care de obicei îi înfrumuseța obrazii lui Lady Constance Ashton era în acel moment de-un stacojiu de culoarea nectarinelor coapte.

– Nu pot pricepe cum de trei copii, fie ei și Incorigibili, au putut face atâtea pagube. Simplul gând îmi provoacă o cădere nervoasă!

„Se pare că pe Lady Constance au apucat-o toate năbădăile“, se gândi domnișoara Penelope Lumley în

Respectiv sinea ei, stând în ușa dormitorului doamnei. „Poate că ar trebui să revin altădată“.

După cum e posibil să știți deja, *năbădăi* este un cuvânt care descrie sentimentul de a fi supărat, neliniștit, iar *a te apuca toate năbădăile* înseamnă a fi extrem de furios.

Năbădăi este un termen desuet, pe care îl auzim rar în zilele noastre, dar starea pe care o descrie este foarte familiară. Doar o persoană exagerat de norocoasă, răbdătoare și cu un temperament foarte calm poate trece prin viață fără să simtă vreodată că *o apucă toate năbădăile*, iar acest lucru era la fel de adevărat pe vremea domnișoarei Penelope Lumley, pe cât este și în zilele noastre.

Cu siguranță, majoritatea oamenilor ar fi considerat-o pe Lady Constance Ashton extrem de norocoasă. Pe lângă faptul că era tânără și drăguță, era căsătorită cu Lordul Fredrick Ashton, care era extrem de bogat și, astfel, devenise stăpâna unei case imense, pline de servitori (inclusiv a intendenței-șef, doamna Clarke, nefericita care era apostrofată în acel moment cu privire la reparațiile casei). Dar un observator atent n-ar fi putut spune că Lady

Constance Ashton avea vreo înclinație spre răbdare sau că poseda un temperament calm.

Penelope, clar, nu. Dimpotrivă, i se părea că frecventele tirade ale lui Lady Constance erau obositoare. Deși avea doar cincisprezece ani, Penelope își dădea seama că un astfel de comportament era ridicol, iar Lady Constance era totuși o femeie măritată, în vârstă de aproape douăzeci de ani! Și obiceiul de a-i învinovăți pe cei trei copii Incorrigibili pentru tot felul de lucruri care, pur și simplu nu erau din vina lor – cel puțin, nu în întregime – era de-a dreptul frustrant.

De altfel, Penelope stătea în ușa dormitorului lui Lady Constance de un sfert de oră, așteptând să i se adreseze și începuseră să o doară picioarele. Dacă nu reușea să-i vorbească în curând și să se întoarcă în camera copiilor pentru o lectură relaxantă într-un scaun confortabil, cu cei trei elevi atenți, adunați în jurul ei, o păștea un real pericol de a fi și ea apucată de toate năbădăile.

– Sunt sigură că muncitorii fac tot posibilul, doamnă.

Doamna Clarke era o femeie robustă și puternică atât în ceea ce privește constituția, cât și caracterul și

totuși i se simtea un fior de frică în voce în timp ce îi răspundea stăpânei ei.

– Nu uitați că este o casă foarte veche și, atunci când se repară ceva, este posibil să apară și alte probleme. Cine era să știe că fixarea unor draperii noi în salon o să facă tencuiala din jurul geamurilor să cadă și să se facă praf? Sau că rașchetarea parchetului o să arate că e plin de termite? Sau că încercarea de a scoate petele de vin de pe covoarele de colecție o să ducă la apariția unor astfel de găuri îngrozitoare? Sau...

– Scuze, scuze și iar *scuze!* strigă Lady Constance. În curând îmi vei spune că toată casa e blestemată! Ah, capul! Adu-mi o compresă rece, te rog, sunt la capătul răbdărilor – și niște ceai – și o ciocolată, repede! Mai bine o cutie întrecagă!

– Cum doriți, doamnă.

Doamna Clarke se retrase din cameră cu o viteză remarcabilă. Gâfâind, se îndreptă în pas alergător spre capătul holului, înaintea Penelope să-i fi putut arunca o privire plină de compasiune.

Lady Constance, sufocată de vanitate, răsufla sacadat, cuprinsă de suferință. Nu era o ocazie ideală să-i

ceară o favoare, dar „Cine așteaptă momentul perfect pentru a acționa nu va face niciodată o întoarcere într-o intersecție aglomerată“, așa cum remarcă odată o femeie foarte înțeleaptă, pe nume Agatha Swanburne, drept care Penelope începu în forță.

– Îmi cer scuze, Lady Constance, spuse ea, cu aceeași voce liniștitoare cu care o obișnuia să-i calmeze pe Incorigibili atunci când se aflau în prezența unei rozătoare mici și gustoase, când era lună plină sau când analizau o poezie deosebit de palpitantă (cei trei elevi ai lui Penelope nu erau, propriu-zis, niște copii obișnuiți, dar despre asta vom vorbi mai târziu). Pot să vă vorbesc? Aș vrea să vă adresez o mică solicitare care necesită un răspuns în timp util.

– Un răspuns în timp util, spui? Un răspuns în timp util? Tocmai *asta* mi se pare că nu pot primi! Din ziua de Crăciun, casa mea a devenit de nelocuit, iar tot ce vreau este un răspuns în timp util! *Când* vor fi finalizate reparațiile? *Când* vor pleca muncitorii? *Când* se va termina cu ciocănitul și cu bocănitul? Zgomotul, praful, mirosul de terebentină...

Dacă v-ați dat vreodată într-un leagăn improvizat dintr-un cauciuc, după ce ați învățat frânghia până

când s-a răsuцит complet, veți avea o idee despre vârtejul dezlănțuit al suferinței lui Lady Constance.

– Iar Lordul Fredrick este atât de blazat din cauza acestei povești! *Toate la timpul lor*, spune el în felul lui indiferent, dar, desigur, el stă mai mult la club, așa că nimic din ce se întâmplă la Ashton Place nu îl deranjează. De ce l-ar deranja?

– Am primit o scrisoare, continuă Penelope, care nu avea niciun chef să asculte necazurile conjugale ale lui Lady Ashton sau ale oricui altcuiva. De la domnișoara Charlotte Mortimer, fosta mea directoare de la școală.

Brusc epuizată de atâtea lamentări, Lady Constance se prăbuși pe scaun.

– Școală? mormăi ea. Ce școală? Ah, vrei să spui locul acela, Swanbird. Ce e cu ea?

De fapt, școala fusese numită în onoarea fondatoarea ei, mai sus-pomenita Agatha Swanburne, dar pentru a nu pierde timp, Penelope lăsă greșeala necorectată.

– Domnișoara Mortimer va veni în vizită la Londra în curând și dorește să știe dacă aș putea să mă văd cu ea acolo pentru scurt timp. Nu am mai văzut-o de

câteva luni – de când am fost angajată ca guvernantă aici, la Ashton Place, de fapt – și ar fi o mare plăcere să o întâlnesc. Aș lua copiii cu mine, așa că nu ar fi probleme în timpul absenței mele. Și, desigur, puteți scădea perioada din salariul meu, dacă doriți.

Penelope adăugase acest ultim aspect în legătură cu reducerea salariului, întrucât știa că era genul de argument pe care Lady Constance îl găsea convingător, dar, în sine, ea, considera că ar fi fost destul de nedrept ca doamna să îl ia în considerare. Indiferent dacă se afla la Londra, Budapesta sau Timbuktu, era, până la urmă, tot guvernanta copiilor. Doar dacă ne gândim la toate lucrurile educative pe care le-ar putea face într-un oraș mare precum Londra! Ar fi biblioteci la tot pasul, și teatre, și muzee, parcuri și palate – ca în cărți!

De fapt, tot ce știa era din cărți, căci Penelope nu fusese niciodată la Londra. Cu toate acestea, citise foarte multe despre acel loc: un oraș zgomotos, plin de mirosuri și acoperit de ceață, unde lumina felinarelor cu gaz făcea ca noaptea să fie strălucitoare ca ziua. Totuși, aerul era atât de dens din cauza funinginii, încât lumina zilei era palidă ca la apus, un oraș

În care orfanii săraci ar fi putut avea înălniri înspăimântătoare cu condamnați evadați din închisoare sau, la fel de probabil, ar fi putut să moștenească averi imense de la rude foarte îndepărtate pe care nu le cunoscuseră niciodată. Cu siguranță, un astfel de loc paradoxal ar merita vizitat.

Și să o vadă pe domnișoara Mortimer! Acesta ar fi cel mai bun lucru dintre toate. Penelope simțea că i-ar putea da chiar și lacrimile doar la gândul reîntâlnirii cu profesoara și prietena ei pe care o iubea atât de mult și de care îi era atât de dor. Era posibil ca domnișoara Mortimer să verse și ea lacrimi de bucurie, întrucât, dintre numeroasele fete inteligente și fără bani de la Academia Swanburne pentru Tinere Promițătoare de Origine Modestă, Penelope fusese întotdeauna una dintre preferatele ei.

Cândul la directoarea amabilă, dar severă, o făcea pe Penelope să adopte o poziție mai fermă ea însăși.

– Lady Constance, aș dori să-i trimit un răspuns imediat domnișoarei Mortimer, deoarece va avea nevoie de timp pentru a face aranjamentele pentru călătorie și cazare. Îmi permiteți să întreprind această călătorie?

Lady Constance își ținea capul în mâini.

Vocea ei înăbușită se strecură printre degete, silabisind cuvintele.

– Londra... cazare... cazare în Londra... Lumley... Londra... genial!

Își înalță capul. Ochii ei rotunzi, ca de păpușă, aveau o strălucire ciudată, nebunească.

– Domnișoară Lumley, mi-ai oferit soluția perfectă pentru dilema mea!

– Asta înseamnă că putem merge?

Penelope se pregătea să facă o reverență și iasă din cameră pentru a căuta stilou și hârtie, deoarece venea ora două; poștaşul care adusese corespondența în oraș pleca la și jumătate, iar ea era hotărâtă să-i trimită scrisoarea domnișoarei Mortimer chiar în acea zi, dacă era posibil.

– Înseamnă, domnișoară Lumley, că vom merge *cu toții*!

Lady Constance se ridică în picioare și făcu niște piruete de încântare, ca o balerină amețită.

– Îl voi pune pe Lordul Fredrick să ne închirieze o casă decentă în Londra. Nimic complicat – cea mai elegantă casă din Kensington va fi numai bună,